Ч. 264. Пятниця 6 грудня (23 падолиста) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Важне засїданє нїмецкого парлямєнту. — З балканьскої війни.

В палаті послів вела ся онОгди дальше буджетова дискусия.

П. Котлярж (ческий аґр.) зазначив, що супротив поведеня Нїмцїв не можна мати надії, щоби прийшло до справедливої ческо-нїмецкої угоди.

Павлюк (ческий аґр.) говорив, що правительство не дбає про потреби славяньского населеня на Шлеску. Економічні і культурні відносини є там невиносимі. Бесїдник звернув ся також до відповідальних кругів з зазивом, щоби зробили все для удержаня мира.

Джентілї (італїяньска людова партия) обговорював проволїканє справи італїяньского правничого факультету.

Продан (Хорват) жалїв ся, що в Хорватиї панує право пястука. Повага монархії і династиї вимагає усуненя деспотизму.

Ґайльмаєр (христ. сусп.) запримітив, що нарікання на велику нужду урядників не находять послуху серед селян і промисловців. Бесїдник заявив ся за постепенним зменшуванєм числа урядників. Виступив також против будови каналів.

На тім о три чверти на 8 вечером засїданє замкнено.

В нїмецкім парлямєнтї було на дневнім порядку перше читанє буджету.

Державний канцлєр Бетман-Гольвеґ заявив, що події на Балканї від десяток лїт прикували увагу великих держав Европи. Трудности, які там повстають, полягали на ріжници рас і віроісповідань. Від вибуху війни стремлїня Нїмеччини зміряли до того, щоби не дійшло до воєнних замотань між великими державами та щоби війну зльокалїзувати. Що правда, події на Балканї безпосередно не дотикали Нїмеччини, то все-таки Нїмеччина управнена і зобовязана рівно з иншими державами забрати голос при новім управильненю справ, які вийдуть з теперішної війни, бо в уложеню економічних відносин на всходї Нїмеччина дійстно безпосередно інтересована. При тім Нїмеччина при управильненю деяких справ забере голос в користь своїх союзників. Сторони, котрі ведуть війну, не перечать, що великі держави при остаточнім управильненю вислїдів війни мусять зазначити свої інтереси і покликані до співділаня на основі тих інтересів. Розуміє ся користно буде, щоби домаганя великих держав наперед заповіджено. Для осягненя тої цїли відбуває ся жива виміна гадок між державами, про що бесїдник нічого близшого сказати не може, бо ще тревають ті переговори.

Коли би між одною з великих держав і одною зі сторін, що ведуть війну, зайшли противеньства неможливі до розвязки, то буде річию безпосередно інтересованих держав в данім случаю зголосити свої домаганя і їх перевести. Відносить ся то також до наших союзників. Колиж би їх у їхніх інтересах против всякого сподїваня заатакувала трета сторона а тим самим они почували би загрожені в своїм істнованю, то тодї ми, вірні нашому обовязкови союзника станули би сильно і енерґічно по їх сторонї і тодї для береженя нашого власного становища в Европі та для оборони безпеченьства і будуччини нашого власного краю боролись би по сторонї наших союзників. Ми пересьвідчені, що тодї мали би ми за собою весь нарід. (Живі оплески.)

Канцлєр зазначує відтак відносини Нїмеччини до Туреччини і заявляє, що в інтересі Нїмеччини лежить удержанє Туреччини під економічним взглядом і єї скріпленє. Нїмеччина старала ся здобути для себе симпатиї обох воюючих сторін і уважає Туреччину по заключеню мира важним економічним і політичним чинником, котрий повинно ся удержати при житю.

П. Ледебур (соц.) закидає, що канцлєр не сказав, коли повстане для Нїмеччини конечність виступити з оружием в руці. Ганить реакцийну

Мачоха.

(З італїяньского).

(Дальше).

— А щож могли би сказати?... Що оповідають злі язики? Чи не знають, що кров свою точу, щоби тебе утримувати і убирати, неначе би ти була якою княгинею?

— Свою кров?... — запитала Кляретта з іронією.

— Так, кров, а коли би ти не була невдячною і нужденною без серця, як би ти не належала до роду хвальковатих дїдів, яким був твій отець і певно мусїла бути твоя сьмішна мати, сама перша признала-бись менї повну слушність.

Сніде лице дївчини поблїдло смертельно; очи сипали іскри, а гарні червоні уста дрожали від злости.

— Слухайте, — панї Ґабріельо — сказала низьким голосом. — Як вам подобає ся мене зневажати, то добре, мушу зносити, коли сего Бог хоче. Як вам подобає ся зневажувати мого вітця, сего хороброго чоловіка, мушу також знести, тому, що зробив тую дурницю і оженив ся з вами, чим окупив собі чистилище на тамтім сьвітї. А коли ви посьмілї зневажувати мою матір, тую сьвяту душу, котрої слїдів ви не гідні цїлувати, не так, як правдою є, що нинї є день Зелених сьвят, не знесу сего, ніколи! Кажете, що моя мати була жебраком? Але се була правдива панї, чуєте? Суконї, які носила, купувала в маґазинї, дорогоцінности, які мала, були родинні. Як виходила з дому, кождий говорив їй: „Бог з тобою“ — така була добра! А ви чим є? Жебраком, мізерним, нїчим більше. Гроші, які маєте, є грішми людий бідних, котрим пожичаєте сто двайцять на сто. Суконї, які носите, суть ті, які відпродують вам служниці, злодійки, дорогоцінности, се застави зложені в твоїм закладі. А як люди бачуть вас в переходї, проклинають тихо ваше тверде серце. Не говоріть про мою матір, сіньора Ґабріельо! Моя мати є в раю, а для вас певно Отець небесний отворить пекло!

— Отже задля сего не хочеш взяти твого нового костюму! — закликала панї Ґабріеля, котра дусила ся з гнїву, підчас коли паламар від сьвятих Апостолів порушив третий раз дзвінком, а перестрашена сею сценою Кармінеля хрестила ся раз за разом.

— Не виджу потреби вияснювати сего! — сказала Клярета уперто.

— Але я се дуже добре розумію без вияснення! — кричала лихварка. — Певно твій любовник заборонив тобі?

— А як би і так було? — сказала Клярєтта вухвало.

— Сей смаркач, сей плястер, сей рахітичний недоїдок, він мішає ся до даваня розказів, він удає заздрісного!

— Так; і що більше?... — відказала молода дївчина, дрожачи від зворушеня.

— Убери ся в нову сукню, сейчас!

— Ні!

— Уважай, аби я не допустила ся якогось шалу!

Клярєтта зробила рух, аби вернути до своєї комнати. Але панї Ґабріеля підскочила і рукою убраною в червону рукавичку ударила єї в лице. Тяжкий дармовис від бранзолєти ударив Клярєтту по ши͡ї так сильно, що почала кричати і плакати.

— Тихо будь! — повтаряла панї Ґабріеля низким, придавленим голосом.

— Ні!... ні!... — кричала Клярєтта, щоби єї чули в цїлім домі.

— Тихо будь! Тихо будь!...

Але молода дївчина під впливом сильного зворушеня кричала конвульсийно.

В сїнях на першім поверсї, панї Орсоліна замикаючи двері і попихаючи перед собою свої дїти, блїда, вичерпана, шептала, рахуючи в памяти, кілько центів буде мусїла заплатити в костелї за крісла.

— Виходіть замуж, дївчата! Виходіть, а потім побачите, що вас чекає.

Гнївала ся, бо дїти заінтересовані криком Клярєтти не хотїли вже іти до костела.

Вигідно оперта на рамени мужа, а з другої сторони на лїсцї, панї Пепіна Рапавдо схо-

політику Абдул Гаміда і попиране еї Німеччиною, не знає, хто гірший, Абдул Гамід, чи цар Николай II. Росия старає ся здавити живучі в еї границях народи, доказом того є судьба Поляків, Естонців і Фінляндців. Закидає острими і образливими словами, що рішене судьби Німеччини спочиває в руках Австро-Угорщини і Італії. Німеччина мусіла би виступити в обороні інтересів, котрі для неї не є житєвими інтересами. Коли прийшло еи до війни, буде річию пролетарияту виступити з відповідною акциєю. Не гадає, щоби пролетарият мав згодити ся на веденє на різню.

Державний секретар Кідерлєн-Вехтер відпирає образливі напади передбесідника, звернені против заприязненого монарха одної з сусідних держав.

П. Шпави (центр.) заявляє, що коли Німеччина стане в обороні Австро-Угорщини, то буде розходити ся лише о відпорну війну.

П. Каміц (конс.) висказує пересьвідчене, що Німеччина і німецке войско зовсім готове до війни. Коли буля би які недостачі, то міністер війни поробить на час відповідні зарядженя і попросить о потрібні кредити.

П. Басерман (нац. ліб.) з вдоволенем витає заяву канцлєра, що виміна гадок між державами триває дальше.

Кореспондент Berlin. Tagebl., який повернув з поля війни, оповідає, що Болгари стратили до сеї пори около 70.000 людий, з сего одна сема убитих. Особливо значні страти в офіцирскім корпусі. Під Адрияннополем зробили Болгари великий блуд, тому, що не числили ся з повенею, яка наступила; в наслідок того страти були значні, операциї незвичайно утруднені.

Times доносить з Цетинї: Вісти з жерела, якого не можна посуджувати о антисербскі тенденциї, потверджують поголоски про жорстокости, яких допускали ся Серби на Альбанцях.

Щоби заперечити розголошуваним вістям, що Греки перші війшли до Солуня, оголошено такий урядовий звіт вожда болгарскої армії Теодорова:

Дня 26. жовтня ст. ст., о 4-ій рано був я на чолі моєї армії між селами Юбезна і Айватово. В часі звідів нашу кінноту острілював неприятельский баталіон, на що она також відповіла огнем. В тій хвили вожд грецкої бриґади кінноти повідомив мене, що Греки розпічнуть на другий день приступ. Ми уложили спільну годину приступу, а грецкий вожд обіцяв мені, що про нашу ухвалу донесе зараз грецкому престолонаслідникови, яко головному вождови. Моя армія зачала посувати ся під позициї неприятеля на узгірях, що домінують над місцевостями Айватовом і Льойною і перейшла до приступу. Неприятель почав острілювати нашу піхоту з гармат і рушниць, але наша артилерия змусила неприятеля мовчати, а піхота наша виперла ворожу з еї позиций. Я розпочав погоню і наближав ся до Солуня. Тоді саме повідомив мене грецкий престолонаслідник, що Турки піддали ся єму. Хоч я не підписав з Турками умови про капітуляцию і невідомі мені були еї услівя, підчинив ся я заяві престолонаслідника, яко нашого союзника і задержав мою армію о 3 клм. перед Солунем. Греки находили ся тоді в віддаленю 17 клм. в напрямі Вардара, поза моєю армії війшла до Солуня. З мого становища міг я видіти, як Турки вислали зі Солуня поїзди в напрямі Вардара для перевозу двох грецких баталіонів. Зі становища, на якім тоді Греки находили ся, не могли они за один день перемашерувати. Коли моя армія сама борола ся перед Солунем, Греки у віддалі 17 клм. від Солуня переговорювали з Турками. Так отже Турки, поборені нами, піддали ся Грекам, бо они поставили їм користні услівя. Услівя ті вам звістні. Отже дня 27. жовтня ст. ст. борола ся часть Турків з нами а друга часть переговорювала з Греками. Так одна частина болгарскої армії війшла перша до Солуня, а друга на другий день війшла разом з Греками. Дня 29. жовтня в'їхали князї Борис і Кирило на чолі двох баталіонів і одної шкадрони з прапорами торжественно до Солуня, витані одушевлено цілим населенєм. Зі взгляду на грецкого престолонаслідника, котрий є старшим від нашого престолонаслідника, в'їзд послідував один день пізнійше. Ми вмашерували з оружжем в руці. Отсе правда про занятє Солуня.

Новинки.

Львів, 5 грудня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справ внутрішних іменував доктора фільософії і маґістра фармациї, Зенона Мартиновича ад'юнктом в хемічно-фармацевтичнім заведеню Міністерства справ внутрішних.

П. Намістник переніс практиканта концептового Намісництва Вол. Полля з Борщева до Скалата а ад'юнктів будівництва: Івана Бриліньского з Ясла до Львова а Зигмунт. Герцеґа з Жовкви до Ясла.

Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував почтмайстрами ад'юнкта Івана Боревца в Хабівці і експедиента Брун. Еверарда в Скориках.

— **В справі обманьств** доконуваних купованем банкнотів і книжочок щадничих по значно низшій від правдивої вартости ціні появило ся на улицях Львова слідуюче урядове остереженє: Несовістні спекулянти, яких не брак в нїякій суспільности постановили визискати теперішне положенє для своїх мантійских цілий. Розпускаючи брехливі і видумані вісти спонукали ширші а легковірні верстви людности до виймаяня із кас ощадности

дила звільна зі сходів, потрясаючи головою з рідким волосем убраного в весняний капелюх, але котрий, що найменше шесту весну перебував.

— От, яке там житє провадять від рана до ночи! — сказала з усьміхом милосердия.

— Дівчата, як вовна. Ліпші стають, як їх бють! — сказав пан Альфонс, який любив пословиці і грубі жарти.

Ще повільнійше пан Вінкентий Манетта, давний здемісіонований канцеліста, сходив зі сходів зі своєю жінкою, Єлисаветою.

— Ти взяла свою книжочку до моленя, Елізо?

— Без сумніву.

— Чи знаєш, чого Кляретта так кричить?

— Певне мачоха вибила еї.

— Ой, молодість! молодість!

На третім поверсі студенти, що мешкали по правій стороні, поставали у вікнах. З лівої сторони професор анґлійскої мови, обтяжений пятьма сестрами майже в дозрілім віці, показав ся за вікном. А на подвірю сторожі виспівували веселі пісні.

Вкінци пані Ґабріеля зійшла з Кармінелею, котра ідучи до костела, накинула чорний серпанок на кучеряве волосе. Пані Ґабріеля сходила зі сходів ціла зворушена, але старала ся надати лицю вираз спокійний і удавала, що не чує плачу Кляретти, котру замкнула в мешканю на два спусти.

Особи, які були у вікнах, на бальконах, або на сходах, мовчали, як коло них переходила пані Ґабріеля, але она добре знала, що мимо усьміху, який товаришив пятьом сестрам професора, усьміху обовязкового, бо професор був їй винен двіста двайцять лїрів, від яких платив процент коштом власної крови і поту, підчас коли довг лишав ся той самий, знала добре, що мимо тих вимушених усьміхів старі панни милосердили ся над бідною дівчиною, котра заводила над страшною своєю долею.

Знала добре, що студенти з третого поверха, котрі заставили у неї свої годинники і перстені, кланяли ся їй з наругою. Переходячи коритарем першого поверха, почула сказані шепотом панею Пепіною: — „Бідне сотворінє!“ — а на долині почула Елисавету, як говорила до мужа: „Чи она не має опікуна?“ а муж правник, урядник — як сам себе називав — відповів жінці: „Певно, люба Елізо, опікун міг би ся до сего вмішати“. На подвірю бачила також злосливі усьміхи фірмана і ґрома княгині і розуміла, що всї они погорджували нею, ненавиділи еї, а милосердили ся над пасербицею, котрої голосне ридане заколисало спокій весняного ранка. Одна лише пані Орсоліна стрінута в брамі, котра надармо старала ся запровадити лад з громади своїх дітий, сказала їй покірно: „добрийдень!“ Аби сказати правду, пані Орсоліна при кождій нагоді задовжувала ся у пані Ґабріелї: всї еї дорогоцінности, тонке біле, блискуче начине були на складі у лихварки, котра грозила, що цілий сей скарб продасть.

Ах! як полекшало сїй дамі обтяженій золотом, як перейшла браму, минула площу і вступила до костела, де вже грали орґани. Кляконула перед великим вівтарем. Пані Орсоліна клячала в лавці в бічній каплиці і молила ся горячо, а діти стояли з отвореними ротиками, слухаючи музики, мовчазні і дещо засоромлені. До Вінкентий Манетта розложивши на землю кольорову хустину, приклякнув на ній одним колїном і з зложеними на лїсці руками, що хвилї відзивав ся до жінки:

— Ельзо, змов чотки за душі в чистилищу.

— Я вже змовила.

— Ельзо, прочитай молитву до сьвятого Андрея з Авеліно о добру смерть.

— Саме тепер читаю.

— Ельзо, не забуть пістьдесять „Gloria“.

Пані Пепіна і пан Альфонс сидячи одно коло другого усьміхали ся до себе, до сьвящеників і до дітий, що порушали кадильницею.

З сухих уст Кармінелї виходив рід притишеного свисту. Одна лише пані Ґабріеля ще зворушена, розіграта гнївом зла на себе і на других не могла молити ся і мала лише тую розривку, що приглядала ся своїм дорогоцінностям, дотикала перстенів через рукавички і тїшила ся чуючи в ухах тяжкі заушниці. Всї прочі в серцю були спокійні, або перенятї невинною набожностию, але она в своїм подражненю, мусіла задоволити ся, щоби була подібна до блискучої поганої шиби в склепі золотника, за котрою кождий жемчуг і перла була зі слїз і крови.

Через той час увязнена дома Кляретта все плакала і стогнала, присївши на підлозї.

Але атак нервовий зачав переходити; поволи вертала до притомности по грізнім зворушеню. Незадовго встала, поправила убранє на собі і припровадила до ладу волосе. Було то симпатичне і добре єство, о рухливих і делїкатних рисах лиця, з сірими повними огня очима; скора до плачу так як і до сьміху, посїдала незломну волю. По кількох мінутах успокоєня і пануючи над собою, вийшла на малу терасу від подвіря. Кождий поверх мав таку терасу, ведучу до студні, котра уміщена в розі головного будинку і крила офіцин, служила до ужитку усїх мешканців палати Сантобуоно. Кляра підійшла до студнї як би по воду, але сейчас в вікні по другій стороні у вікні з'явив ся молодець. Мала тераса і вікно знаходило ся в однїй лінії, але переділював їх отвір студні з нагромадженими шнурами, віндами і з ланцухами, що займало тілько місця, що хотяйби нахиляло ся і витягало, не можна було подати руки з вікна на терасу, без нараженя, що упаде ся до студні; в кождім разі однак розмовляти буде дуже вигідно.

(Конець буде).

зложеної там готівки а користаючи з переполоху викуповують вкладкові книжочки кас ощадностий повисше їх вартости. — В послідних днях зачали спекулянти розповідати, що на случай війни гроші паперові не будуть мати вартости лиш монета срібна або золота і під впливом викиненого тим переполоху зачали вимінювати паперові гроші на значно менші суми в дзвінкій монеті. Аж надто богато бідних людий стратило в наслідок того тяжко запрацований гріш.

Обовязком властий есть остеречи людність, щоби не дала ся ловити на такі, ширені в мантійских цїлях чутки і не виставляла ся на визиск зі сторони несовістних спекулянтів. Власти одержали поручене, щоби з цілою строгостию слідили людий, розпускаючих брехливі і непокоячі вісти та визискуючих людий мантійским способом і щоби їх віддавляли безпровлочно судам до укараня. — Львів дня 2 грудня 1912. — Др. Бобржиньский.

— **Конкурс.** Краєве Товариство господарске „Сільский Господар“ у Львові (ул. Зіморовича ч. 20) розписує отсим конкурс на обсаджене трох окружних рільничих інспекторатів, які мають утворити в трех центрах краю для ведення справ господарских Філій Товариства в тих округах. Кандидати мають виказатись рільничим образованем, при тім замічає ся, що о сї посади можуть також убігати ся кандидати з низшою рільничою школою. Платня і паушаль на обїзди Філій і Кружків Товариства після умови. До подана належить залучити свідоцтво укінченої рільничої школи і curriculum vitae. Речинець конкурсу кінчить ся з днем 1 січня 1913. — За головну Раду Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. Др. Евг. Олесницкий; о. Т. Войнаровский.

— **Анкета в справі суспільного обезпечення** на старість і на случай нездібности до праці в Галичині і на Буковині відбула минулої суботи наради в львівскій торговельно-промисловій палаті при участи представників правительства, краєвого Виділу, фабричного союза, буковиньскої секциї австрийского союза промисловців, товариства „Сільский Господар“, Союза промислових стоваришень у Львові, Палати роботодавців в Бориславі, Стоваришеня торговельних помічників у Львові, управи Заведеня убезпеченя робітників від пригод у Львові та Союза повітових кас хорих. Провідник анкети др. Малачиньский, згадавши про причини скликаня нарад, звернув увагу на два основні моменти в квестиї переведеня суспільного обезпеченя в Галичині і засаду наукову, що заробок має дати працюючому не тільки удержане, але також запевнити єму єствоване в разї нездібности до праці, а також огляд на фінансову спроможність краєвого ремесла, промислу і рільництва. В дискусиї пояснив пос. Буаек м. и. причини, які спонукали субкомітет социяльної комісиї висказати ся за виїмковим трактованем Галичини й Буковини в квестиї суспільного обезпеченя, п. Олї заявив ся за примусом обезпеченя для самостійних майстрів, які платять заробковий податок після IV. кляси, а репрезентант краєвого Виділу др. Савчиньский заявив ся за унормованем обезпеченя робітників промислових після проекту правительственного, але що до обезпеченя хліборобів самостійних і несамостійних заперечив компетенциї державної ради, бо після основних законів справа ся нібито належить до круга краєвого законодавства! В дальшім ході нарад заявив ся дир. Ом. Саввич ім. тов а „Сільский Господар“ за цілковитим звільненем галицкого населеня від обезпеченя на старість і на случай нездібности до праці. Також заступник секциї Союза австрийских промисловців Гехт спротивив ся обезпечуваню на старість робітників на Буковині. По обговореню ріжних квестий уладженя обезпеченя та над цілями евентуального відшкодованя з боку держави, як Галичина буде виключена від обезпеченя, анкету замкнено.

— **Заказ вивозу коний.** Як ми вже оногди доносили, заказано в Австриї вивозити коні за границю. Заказ сей наступив з тої причини, що торговельники скуповують дуже много коний і вивозять їх на балканьский півостров. На заказ вплинуло головно то, що два турецкі майори мали в товаристві кількох офіцирів закупити недавно на Угорщині для своєї армії 2.000 коний і вислали їх через Букарешт і Констанцу до Царгорода. Після статистики Австро-Угорщина має 4,400.000 коний, з чого на Австрию припадає 1,800 000, на Угорщину 2,300.000, а на Боснu і Герцеґовину 300.000 коний. До войскової служби надає ся ледви $^1/_7$ часть, то є 600.000 штук. З сеї як раз $^1/_7$ части закупували дуже много торговельники і вивозили до Сербії, Болгариї, Греции і Румунії.

— **Вибух динаміту в Нижневі.** Дня 30. падолиста около 9 год. рано стала ся в Нижневі подія, котра перепудила і тронула до глубини всіх жителів місточка, тим більше, що стала ся она в загадочний спосіб а як на теперішні часи, то навіть насуваючий на гадку досить поважні обави. Згаданого дня копали там робітники коло гостинця, недалеко новозбудованого моста на Дністрі землю і витинали в лузі корчі лозини та витягали ві. При тій роботі один з них знайшов якийсь пакунок — після иншої верзиї — якусь досить велику і тяжку бляшанну коробку. Робітники зачали придивляти ся тому пакункови і тому якомусь твориву, що в нім було, та почали довбати нігтем, аж один з них, Соломчук, син поліцияна, чоловік жонатий і батько дітем, поставив той пакунок на землю і вдарив по нім сокирою. В тій хвили настав страшенний вибух, мов би хтось з гармати вистрілив і Соломчукови урвало ногу і руку та роздерло черево і він на місци згинув. Другому робітникови, Петрови Єнчови, що стояв близько, зробило рану на голові, розірвало горішну щоку, роздерло удо і поробило рани в обох пахвинах і взагалі покалічило так тяжко, що він небавком також помер. Прочими робітниками кинуло об землю і они покалічили ся також але легко, на лици і руках. На місце катастрофи приїхала судово лікарска комисия, бо хто знає, чи той динаміт не був призначений на висаджене мосту у воздух.

Телеґрами.

Рим 5 грудня. З Вальони (Альбанія) доносять, що дві грецкі канонірки бомбардували місто а один шрапнель вибух межи консулятом австрийским а італїяньским. Ісмаіл Кемель вислав до одного з кораблів парляментария, але командант відповів, що має такий приказ бо то місто належить до Туреччини. Він візвав місто, щоби піддали ся а Греки будуть добре обходити ся з Албанцями. Канонірки відплили відтак а Ісмаіл Кемаль вислав телеґрафічний протест до великих держав і до грецкого правительства.

Софія 5 грудня. Президент собрания Данев, вернувши з Чатальджи, має поїхати до Букарешту а звідтам яко делеґат на мирові переговори до Льондону.

Константинополь 5 грудня. Представитель бюра кореспонденцийного довідує ся з компетентної сторони, що здогадують ся, що Греки прилучать ся до договора о застановленю воєнних кроків.

Берлин 5 грудня. Румуньский наслідник престола від'їхав до Букарешту.

Будапешт 5 грудня. Парлямент розпочав наради над виїмковими зарядженями на случай війни.

Тебріс 5 грудня. Племена номадів заявили ся за „сьвятою війною“ Туреччини з Балканьскими державами.

Константинополь 5 грудня. Порта оголосила урядово повідомлене о застановленю воєнних кроків з Болгариєю, Сербією і Чорногорою. Війна з Грециєю триває дальше. — Перший відділ з поживою для Адріянополя вибрав ся в дорогу нині рано.

Константинополь 5 грудня. Турецкі повновластники вернули з Чатальджи і взяли участь в раді міністрів, котра займала ся також справою альбаньскою.

Курс львівский.

Дня 3 грудня 1912	Платить K c	Жадають K c.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	620·—	628·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	396·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яся	500·—	510·—
Акциї фабр. Лпиньского в Сяноку	485·—	495·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	91·60	92·30
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	92·—	92·70
4% листи застав. Банку краєв.	86·70	87·40
Земельний Банк гіпотечний Львів	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	93·—	93 70
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	90 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	82·80	83·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	90·80	91·50
Зелїз. льокальн. „ 4% по 200 К.	81·50	82 20
Позичка краєва 4% з 1893 р.	82·30	84·—
„ „ 4% з 1908 р.	81·30	82·—
„ м. Львова 4% по 200 К.	77·50	—·—
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста	49·—	55·—
Угорскі черв. хреста	28·—	34·—
Архік. Рудольфа 20 К.	80·—	86·—
Базиліка 10 К	26·—	30·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·44	11·49
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·20	118·40

Надіслане.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).